

gelse før en indgaaet Capitulations Udløb, er udeladte i Forslaget, fordi saadanne Capitulationer ikke længer kunne indgaaes, og hvis der fortiden maatte findes Nogen, som endnu fra ældre Tid tjener paa saadan Capitulation, og som maatte komme i det i den omhandlede Lovbestemmelse nævnte Tilfælde, vil hans Ret til at behandles overeensstemmende med denne være forbeholdt ham ved Forslagets § 32.

Af samme Grund er den i Lovens § 3 givne Bestemmelse om den, der træder tilbage i en lavere Klasse, udeladt.

Til § 5.

I Lovforslagets § 5, der svarer til Lovens § 6, er det anseet rettest at have en udtrykkelig Udtalelse af, at de deri omhandlede Understøttelser kunne gives for en vis kortere Tid, forsaavidt der ikke findes Grund til at give den som vedvarende. Man skal tilføie, at ogsaa den nugældende Lov er bleven anvendt paa denne Maade.

Til § 6.

Den i Lovens § 7 (Lovforslagets § 6) Nr. 5 indførte Ændring er motiveret ved, at „Dom paa Æren“ efter den nugældende almindelige borgerlige Straffelov ikke kan overgaae nogen Pensionist.

2det Capitel.

Invalidforsørgelse.

Som tidligere bemærket, har man ikke fundet Anledning til at foreslaae nogen væsentlig Forandring i de i Loven af 9de April 1851 indeholdte Bestemmelser om Invalidforsørgelsen. Som et klart og bestemt fastholdt Princip, der allerede er antydet i den legale Benævnelse, har Loven paalagt Staten en Forsorg for Invaliderne (saavel som ogsaa for deres og de Faldnes Efterladte), grundet paa, at den ved Krigstjeneste paadragne Legemsbestadigelse eller anden Svaghed har tilintetgjort eller væsentlig forringet den Bedkommendes Evne til tilstræk-

keligt at sørge for sig selv og sin Familie; Forsorgen er dog betinget af, at hans økonomiske Stilling ikke gjør den overflødig. Det er ikke i Modstrid med dette Princip, naar Loven anerkender enhver forsørgelsesberettiget Invalid, hvor kort han end har tjent, for pensionsberettiget i indskrænket Betydning — om end kun foreløbig og med Forbehold for det Tilfælde, at der er Udsigt til, at Bestadigelsen kan helbredes eller forringes — og naar den derfor, blot fordi Bedkommende overhovedet er Invalid, d. v. s. som Følge af Militærtjenesten meer eller mindre væsentlig indskrænket i Evnen til at sørge for sig selv og sin Familie, fastsætter en Deel af Invalidforsørgelsen (Lovens § 12 a) overeensstemmende med de for den egentlige Pensionering givne Regler udelukkende i Forhold til Invalidens Tjenestetid og Tjenestegrad, hvilken Deel af Invalidforsørgelsen derhos fra det Dieblit, denne sidste i det Hele ophører at være blot foreløbig (bevilget for et Aar ad Gangen ifølge Lovens § 11), betragtes og behandles som egentlig Pension og altsaa er livsvarig. Men paa den anden Side ligger den egentlige Udvikling af det nævnte Princip dog deri, at den anden, og i de allerfleste Tilfælde aldeles overveiende Deel af Invalidforsørgelsen (Lovens § 12 b) uden noget Hensyn til den Paagældendes Tjenestetid og Tjenestegrad fastsættes i Forhold til den Betydning, hans Legemsbestadigelse eller Svaghed har som Afbræk i hans Evne til at sørge for sig selv og sin Familie. At Loven herved først og fremmest tager Hensyn til selve Legemsbestadigelsens eller Svaghedens Bestaenighed i og for sig, hvilket har faaet sit Udtryk i den i Lovens § 12 paa dette Grundlag fastsatte Eredeling af Invaliderne, er en Selvfølge; men Forsørgelsens Princip vilde være brudt, hvis Loven ikke samtidig havde fastsat et Spillerum for Valget af det paagældende Forsørgelsesbeløb i hver Invaliditetsafdeling og bestemt (§ 14), at dette Valg indenfor de givne Grændser skal berøe ikke blot paa den Forssjellighed, som indenfor den samme Invaliditetsafdeling kan findes med Hensyn til Bestadigelsens Indflydelse paa Arbejdsdygtighed og Erhvervsøve, men ogsaa til Bedkommendes